

Pilgrimer på väg

Den norska kungen Olaf Haraldsson är en av många stormän som påverkat vår historia, kanske mest efter sin död.

Olaf var en stor viking som härjade med framgång både i österled och söderut ända ner till Medelhavet.

I början av 1000-talet antog han den kristna läran i Normandie, där han lät döpa sig. Han fortsatte emellertid med sitt sjörövarliv och under dessa sjörövarfärder blev han avsatt som kung i Norge.

Han försökte återerövra sin krona och planerade därför att bryta in i Norge mot Nidaros, nuvarande Trondheim. Men, han stupade i slaget vid Stikklastad.

Kring hans namn frodades myter, legender och hjältesagor.

Han blev fullkomligheten personifierad och utropades i Norge till helgon.

Olafs lik förs till Nidaros. Domkyrkan byggs till hans ära och blir ett heligt mål för pilgrimer.

Vid den tiden nådde kristendomen Hälsingland genom förbindelser med Norge, via den gamla färdvägen.

Det är nu år 1390.

Två pilgrimer kommer vandrande från söder. Ur pilgrimsväskan tar en av dem fram ett ihoprullat papper, en enkel kartskiss över pilgrimsvägarna genom Färlabygden.

De tittar sig omkring för att få en orientering i omgivningen.

Då kommer en man gående västerifrån. De hälsar varandra med orden, Guds Frid.

Den ensamma mannen berättar att han kommer från Nidaros och att hans medvandrare kommer efter. Han själv har skyndat ner närmare bygden för att ordna logi.

- Broder, vi två är på väg till Nidaros och står här och funderar på vilken sida av älven vi ska välja på vår väg västerut. Det ser ut att finnas två vägar härifrån Farelida (Färila) och båda vägarna går efter älven upp mot Kårböle.
- Jag har vandrat på den södra sidan och den norra känner jag inte alls till. Jag blev varnad för rövare, som ska ha sitt tillhåll vid Laforsen, men jag såg ingenting av dem. De är nog bara intresserade av vad handelsmännen fraktar genom skogarna. På vägen från Kårböle gjorde jag en avstickare till en plats där en dansk prins har sitt vilorum. Det är märkligt att en dansk prins ligger begravd här uppe i markerna.
- Vi måste få veta hur det var i Nidaros och kung Olavs grav. Berätta!
- Det var en stark upplevelse. Jag blev så berörd och tagen av vad jag såg och kände. Förvisso var Guds ande med oss där vid graven. Det berättas också om människor som blivit botade och helade vid kung Olavs grav. Vandrigen som jag gjort har varit krävande, men jag önskar att många ska få göra en sådan här vandring.

Nu avbryts samtalet helt plötsligt av en kvinna, som kommer gående mot männen.

- Jag ser att ni är såna där vandrare. Varifrån kommer ni?
- Vi två kommer från Mälardalen.

- Jag kommer från Vätterbygden, inte långt från Varnhem.
- Har era hemtrakter också drabbats av nån sorts pestepedimi eller farsot. Det var rent hemskt för en 30-40 år sedan. Den här bygden förlorade så många människor att vi nu inte kan hålla oss med egen präst och vara egen församling utan vi är en kapellförsamling under Ljusdal.
- Vi känner till en farsot under namnet ”Svarta döden” och den kallas också på många ställen för digerdöden. Den har skördat tusentals människoliv. Vi har hört att eländet dragit fram i Tyskland och i många andra länder. Pilgrimer från andra länder har berättat att hela byar har dött ut. Inte en enda människa har klarat sig.
- Då är det nåt liknande som vi har drabbats av här. Måtte inte eländet komma tillbaka. Guss fre’!

Kvinnan går sin väg och pilgrimerna säger adjö med orden ”Guds Frid”, och går vidare.